

Előfizetési árak:

Egész évre	12 frt.
Félévre	6 "
Negyedévre	3 "
Egy óra	1 "
Egyes szám 4 kr.	

Kiadóhivatal:

Pleitz Fer. Pál könyvnyomdája Nagybecskerek, Ur utcza 276. sz., hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólamlások intézendők.

TORONTÁL.

POLITIKAI ÉS TÁRSADALMI NAPILAP.

Szerkesztőségi iroda:

Nagybecskerek,
Ferencz-József-tér,
Bauer-féle ház
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Hirdetések

a kiadóhivatalban fogad-
tatnak el. Azonkívül az
összes hirdetési irodákban.

Megjelenik mindennap,
vasár- és ünnepnapok
kivételeivel.

A nemzet örömnépe.

Ünnepi zaj, ünnepi fény, ünnepi
érzés áramlik szét Adriától Kárpá-
tokig.

Egy nagy nemzet ünnepli nagy
Királyát.

A Magyar Nemzet ünnepli a Ma-
gyar királyt!

Hozsanna harsan mindenfelől. Ün-
nepi ima rebben ég felé minden ajk-
ról. Ünnepi zászló diszlik minden
házon.

Boldogság színe ömlik el az ország
minden részében.

Nincsen sem osztály, sem felekezet,
mely ne sietne elő hódolatával s ne
emelné fényét az ünneplésnek, rész-
vételével.

A nemzeti élet legnevezetesebb
mozzanatának negyedszázados ünne-
pét üljük oly fényvel, minővel soha
uralkodót még nem ünnepelet Magyar-
ország s oly igazi lelkesültséggel,
minővel nem ünnepelet még soha
uralkodót!

És ebből levonják a nemzetek mil-
liói, hogy a kit a magyar szeret, meg
van az szeretve.

Mindentütt máshol a földkerekségén
ez az ünnep csak ünnepélyes szertar-
tás lenne; nálunk nemzeti ünnep ez
és a legmagasztosabb megdicsőítése a
király és a nemzet eszményi színvo-
nalon való találkozásának.

A hazafias érzés bensősége pedig
örökké jelentőssé, örökké emlékeze-
tessé teendi e napokat, melyek a ki-
rállynak népe szeretetében gyökerező
hatalmát s a nemzet tiszteletet ger-
jesztő nemességét szemképráztatóan
változatos képsorozatokban tükrözi a
külföld nemzetei elé.

Megujul az országos öröm, mely
huszonöt évvel ezelőtt meghódította a
honfiak szívét s megszázszorozódva
lép előtérbe.

A magyar alkotmány visszaállításá-
nak még emléke is csodás erővel hat
a nemzetre.

Impozáns, de a gyászos szomorúság
korából alig kilépett nemzet szerény
fővárosának régies falai közt állott
csak huszonöt évvel ezelőtt uralko-
dónk előtt. Ma egy a boldogságban
fejledező nemzet, óriási mérvben vi-
rágzó és diszes fővárosában fogadja a
királyt. Akkor a multa fátyolt vetet-
tünk. Ma a legutóbbi husz évről em-
lékeit büszkén mutogatjuk.

Mutogatjuk, hiszen nem hiányzik
onnan az apostoli király szent kezé-
nek megszentelt kézjegye.

Tündöklő igazsággá vált a nemzet
életében a nagy költő, Vörösmarty
Mihály szózata:

„A legelső magyar ember a király,
Érte minden honfi karja készen áll.

Lelje népe boldogságán örömet,

Hir, szerencse koszorúzza szent fejét!”

A lezajlott huszonöt év hihetetlenül
gazdag s eredménydus emlékei tódul-
nak elénk . . .

Immár tisztán látjuk, hogy mily
nagyfontosságú tény volt a huszonöt
év előtti koronázás, mely megszünt-
tette a régi viszályt, fátyolt borított
a nemzet multbeli fájdalmára s ünne-
pélyesen megpecsételte a béke szent-
ségét a koronás uralkodó és a nem-
zet között.

Csak most látható, hogy az állam-
férfiúi lángésznek s az uralkodói böl-
csességnek mily kiváló alkotása a
kiegyezésből sarjadozó alkotmány,
melynek szerkezetéhez hasonlót egyet-
len nép sem tud felmutatni.

Valóban a nagy remények, melyek
keves számú, de nagy államférfi-
aink, Deák Ferenczcel élükön, hir-
dettek, meseszerűen megvalósultak s
messze felülmulják várakozásainkat.

Látjuk, hogy királyunk és állam-
férfiaink bölcs intézkedései s fárado-
zó tevékenysége mint emelték fel
Magyarországot a kulturálmok ma-
gaslatára s mint ruházták fel a tes-
pedő, már-már kiveszésnek indult ma-
gyar nemzetet a nagy nemzetek által
élvezett tekintélyvel.

Elmondhatlan nehézségeket kellett
leküzdeniök, leirhatlan áldozatokat
kellett hozniuk ama kiváló államférfi-
iaknak, a kik a kiegyezés napjától
maig szakadatlanul küzdöttek az állam
nehézkés viszonyaival párosult ellen-
zékies érzet által indokolatlanul tá-
masztott akadályok ellen.

Amde — hála Istennek! — láng-
észü államférfiaink nem fáradtak ki a
munkában, nem csüggedtek, ritka si-
kerrel vezették biztos révbe a tulter-
helt hajót s ma megfogyva bár, de
elméletüket beigazoltan, munkáikban
megdicsőülten állanak előttünk s föl-
emelt homlokkal fogadják a nemzet
részéről dusan osztott elismerés ba-
bérait.

Hűség és szeretet, bizodalom s honfi-
érzés fűzi össze ma a nemzetet kirá-
lyával.

És e kapocs örökre felbonthatatlaná
izmosult!

Felbonthatlanná pedig az által lön,
mivel az alkotmány iránti hűséget s
a nemzet jövőjében való hitet maga
a magyar király alapította meg, megad-
ván a szellemet és az irányt azok
ápolásához.

A nemzet minden egyes fia hódol-
latteljes hálaérzettel emlékezik meg
királyáról, ki az uralkodói erények
dicsugaraitól övezett alakban ismer-
etes a neki őszinte szívvel hódoló
nemzet előtt.

És hálás szeretettel gondol a magyar
nemzet minden fia arra a felséges,
dicső nőre, ki a huszonöt esztendő
előtti ünnepnek egyik legszebb ékes-
sége volt; a királyné, ki a magyar-
nak szerető édes anyja és a ki az
uralkodói és államférfiúi bölcsesség
által ültetett csemetét az asszonyi szív
szeretetének melegével nevelte tere-
bélyes fává. Ha „a legnagyobb magyar“
jövendölése: „Magyarország nem volt,
hanem lesz!“ — ma a beteljesedés
stadiumában van, ezért királyasszo-
nyunk erényeit illeti az érdemnek egy
jó része.

A király-koronázás jubileumának
napján felhangzó „Te Deum“-nak ég
felé repeső szívmelő hangjaival egy-
beolvadva fog Istenhez szállni minden
magyar szívből, dobogjon az a mag-
nás diszöltönye, a pór daróc gu-
nyája vagy a munkás zubbonya alatt,
a fohász:

Isten, királyok Királya, éltesd soká
szeretett királyunkat felséges család-
jával! add, hogy a nagy művet, melyet
a huszonöt év előtti koronázás állított
fel, folyton fejlődöttemben, izmosabban
lássá maga előtt; tedd nagygyá, dicsővé
a magyar nemzetet s engedd, hogy
szeretett magyar hazájának nagyságá-
ban, virágzásában, dicsőségében még
sok számos évig lelje igaz örömet a
leglovagiasabb, legigazságosabb, leg-
alkotmányosabb fejedelem: I. Ferencz
József, Magyarország apostoli királya,
népeinek szerető atyja!

Nagybecskerek városának rendkívüli közgyűlése.

(Június 4-én.)

Szombaton végre összegyűltek városunk atyái, hogy eldöntsék azt a sokat vitatott kérdést, mely hetek óta nyomja a városi képviselők lelkiismeretét: trachyt vagy keramit legyen-e a jövő kövezete. S az érdekes kérdés a nagy meleg dacára vagy száz városatyát hozott a gyűlésterembe, kik a szó szoros értelmében izzadtak szűkebb hazájukért. 3-tól fél 8-ig tartott a kegyetlen játék. S ez idő elég volt arra, hogy régi párhívek és barátok összepöröljenek, hogy a legszelidebb emberek az elnökkel polemizáljanak, a legnagyobb hallgatók szónokoljanak, máskor előkelő nyugalommal vitatkozók ingerülten kiabáljanak, — egy szóval hogy oly szcenák játszódnak le, melyeket nem minden hónapban lát a mi roskadozó termünk. Egyébiránt pedig voltak érdekes és unalmas beszédek, komoly és komikus felszólalások, melyek után azt az elvi határozatot hozta a képviselőtestület, hogy az aradaczi- és szerb templom-utczát keramittal óhajtja köveztetni, a vállalkozó személyét illetőleg pedig Hirsch Sebestyén és fia budapesti czég mellett döntött a nagy többség.

A gyűlés lefolyásáról a következőkben adunk számot.

Krsztics János polgármester 3 óra után megnyitja az ülést, szívélyesen üdvözölve a jelenlevőket.

A tárgysorozat előtt Weisz Izidor azt az indítványt teszi, hogy a becskerei városi óra is a zónaidő szerint szabályoztassék. A polgármester kijelenti, hogy intézkedni fog.

A tárgysorozat első pontja: a koronázási ünnepélyek meghatározása több képviselő indítványa alapján, melyet olvasóink már ismernek. Elhatározzatik, hogy a várost ki-világítják, 100 városi szegényt megvendégel a város és 8-án este bankett lesz a kaszinóban. Azonkívül isteni tisztelet tartatik az összes templomokban.

Következett a tárgysorozat második pontja: a kövezési kérdés. A polgármester — miután a mai nap folytán még oly táviratok érkeztek be, melyek a kérdésben döntő befolyással bírnak — felkéri az állandó választmány tagjait, sziveskedjenek irodájába visszavonulni, hogy az állandó választmány véleményét adjon. Addig felfüggeszti az ülést egy fél órára.

A fél óra elteltével bevonulnak ismét a választmányi tagok s Perisics Zoltán dr. városi főjegyző felolvassa a két szám-

bavehető ajánlatot: Kovács Mór nagybecskerei vállalkozó és Hirsch Sebestyén és fia budapesti czégét.

A közgyűlés Peics dr. indítványára először az elvi kérdést dönti el: trachyt vagy keramit?

Rósa Ignác több levelet olvas fel, melyekből azt igyekszik levezetni, hogy a keramit nem czélszerű kövezet. Őt nem elégti ki Lechner műszaki tanácsos véleménye sem. Olyannak tetszik neki Lechner véleménye, mint annak a családapának a beszédje, ki a gyerekeinek egyre a kását ajánlja, ő maga azonban a húst eszi meg. Az idevaló szakértők sem imponálnak neki, mert van közöttük olyan, ki a mult közgyűlés alkalmával délig a trachytért rajongott, délután pedig a keramit mellett harczolt. (Zaj.)

Krsztics polgármester figyelmezteti a szónokot, hogy tartózkodjék a személyeskedéstől.

Grossmann Zsigmond kijelenti, hogy tudja, miszerint ő reá czéloz Rósa, de semmi kifogása sincs ellene, majd reflektál később.

Rósa folytatja beszédjét és több levél meg sürgöny felolvasása után, azon indítványt teszi, hogy próbaképen csak a szerbtemplom egy részét kövezék keramittal. (Élénk ellentmondások.)

Peica dr. hosszabb (német) beszédben szintén a keramit ellen szól, mely szerinte sem embernek sem marhának nem jó s a 14 évi tapasztalat sem elég arra, hogy határozottan rámondjuk: jó.

Hadfy Döme elítéli azt a felfogást mintha nem épen a szakértők volnának hivatva eldönteni melyik a jó kövezet. A keramitot fogadja el. (Eljenzés.)

Grossmann Zsigmond Rósának felelve tiltakozik az ellen, mintha más szempontok vezérelnék mint a város érdeke. Nem hallgat holmi világba kotyogó emberek fecsegésére. (Nagy zaj.)

Krsztics polgármester figyelmezteti szónokot, hogy nem gentlemanlike dolog távollevő emberekre rosszat mondani.

Grossmann folytatva beszédjét, azon meggyőződésnek ad kifejezést, hogy Rósa bizonyosan mellette szavazna, ha csokoládéval akarnák kikövezni az aradaczi utat. (Nagy derűtlenség.)

Gyorgyevits Milos dr. egy hosszabb szerb beszédben objektív módon kifejti a keramit kövezet előnyeit. (Zsivó és éljen kiáltások.)

Rósa zárbeszédjében reflektál több

szónok megjegyzésére és ismételten ajánlja indítványát elfogadásra.

Krsztics polgármester az elnöki zár szóval kíván élni.

Miután e kérdés körül a polgármester és Oldal Antal képviselő között meglehetősen heves vita játszódott le, a polgármester melegen pártolja a keramitot. Következik a szavazás. Összesen szavazott 99 képviselő. 57 keramit mellett, 42 keramit ellen. Keramit mellett szavaztak a következő képviselők: Bauer Pál, Binder Lipót dr., Brájjer Lajos dr., Czvetkov Alexa, Czvetkov Ilia, Delfel Gusztáv, Delfel József, Dimitrievics Gyoka, Eisenstädter, Gyorgyevits Milos dr., Hadfy Döme, Joanovits Mladen, Kelemen Mátyás, Klein Mór dr., Krsztics Sándor, Lukics, Lyubomirszky, Magyar dr., Mihalovits Odón dr., Mayer Rezső, Plechl dr., Popovits Pál, Poroszkay Béla, Pirra Lázár, Réczey Gyula, Rózsa Ferencz, Radojcsics, Risztics János, Schön József, Stagelschmidt, Steinitzer Géza, Szabó Kálmán, Szalay József, Tabakow, Tyurtyin Mita, Tyurtyin Sándor, Vattay, Végh dr., Virág, Réczey Béla, Vinczanov Szvetozar, Weisz Manó, Perisits, Mattanovits, Panits Daniel, Reitter, Zachariás, Bene Dezső, Végling János, Weiterschan dr., Mencer dr., Neugebauer. 57.

Keramit ellen a következők: Andel Jaroslav, Annau István, Benkovic Miklós, Berbersky Mita, Bogojevits Pál, Engel Samu, Ellmer József, Etlinger Péter, Franz J. L., Haidegger Odón, Jeszenszky Nándor, Kovách Agost, Krcselics, Kovách Péter, Liptay István, Löwy, Lucsics, Ledniczky, Manojlovits, Muncsics, Machalek, Mangold dr., Milin Luka, Milyev György, Mucsalov György, Oppolzer, Oldal Antal, Peits György, Poppovics Szilárd, Polonyi Pál, Poppovics Sándor, Rósa Béla, Rosner Antal, Rosa Ignác, Schwarcz Mihály, Schwarcz Samu, Sebastian János, Szekulics Vazul, Vukov Zsivko, Vukovits István, Weisz Izidor, Grandjean József. 42.

A közgyűlés ezen határozata ellen Benkovic Miklós és Schwarcz Mihály képviselők beadták felelbeszésüket.

Ezután a felett döntött a képviselőtestület, hogy ezen határozat birtokon kívül, vagy belül hozatott-e. A többség úgy határozott, hogy kívül. (43 ellen 18 szavazat.) Ez ellen is felelbeszett Schwarcz Mihály képviselő.

Végül következett a személyi kérdés. Vuchetich István, Weisz Manó, Schwarcz Mihály, Francz J. L. (Kovács Mór vállalkozó mellett) és Szalay József, Végh Lajos dr., Hadfy

A „TORONTÁL” TÁRCZÁJA.

Visszaemlékezés.

— A „Torontál” eredeti tárczája. —

Nagybecskerek, június 7.

1867. június hó 1-én egy beodrai földesgazda kiküldte kocsisát (ünnep lévén) három lovával, hogy nem messze a falutól fekvő kaszálóján legeltessen.

A kocsis (egy 19 éves idétlen német fiu), gazdája parancsára kihajtott a legelőre, kifogta a lovakat, kipányvázza azokat a fűben, maga pedig kocsi alá feküdt és elaludt.

Tíz óra tájban három ember melléje termett és beszédbe eredt vele.

Kikérdezték előbb kié a ló? miért van ott? utóbb reá parancsoltak, hogy fogjon be.

Midőn a fiu a befogással készen volt, földre teperték, egy dohányzsineggel gúzsba kötötték kezét-lábát, kendőt kötöttek nyakára s megszorították, szénacsutakat tömtek a szájába, feldobták a kocsi, reája szénát raktak, arra mindhármán reá ültek, és elhajtottak.

A fiu magánkülvilági állapotban, de különben is az ülés alatt lévén, nem tudta merre tartanak, csak a kocsiözökenés után ítélve

gondolta, hogy nem járt uton haladnak, hanem tuskön-bokron keresztül hajtanak.

Egy idő mulva megállt a kocsi, a fiut kivették az ülés alól, és a mint össze volt kötözve, — egy előtte eddig ismeretlen — kutba dobták, utolsó szava az egyik betyárnak volt: „Most már az ördögé a sváb”.

A fiu már a kaszálón megismerte az egyik rablót, Sós Palit, a beodrai község csikósát, a másik kettő ismeretlen volt előtte.

A kut, a melybe a fiu bedobott, nem volt téglával, hanem keményfa-deszkával négyzetgölesterre kirakva és a mint a víz kétszer-háromszor felvetette a fiut, keze alatt érzett valami keményet, és abba görcsösen belékapaszkodott; — egy kiálló deszka volt az, mely a víz színe felett a többitől elvált, és a víz felé hajlott.

Nem csusztatta el többé a kemény testet, és a feje a vizen kívül volt.

Fogával ketté rágta a zsinéget, keze szabad lett, kivette szájából a szénacsutakot, a nyakáról pedig levette a kendőt, és lógott azon a deszkán, segélyért kiáltva.

A kut egy dülő uton volt, és csak a mezei munka idején a marhahatásra szol-

gált, különben az időn kívül nem járt arra élő lény.

Egy basahidi szerb paraszt Becskereken járt, és az nap tért onnan vissza gyalog. Az országútra haladva eszébe jutott kukoricza vetése, mely az ominozus kut táján volt, és azt megszemlélendő letért az országútról és kukoriczaföldjére ment. Miután a vetést végig nézte, megszemlélt és oda ment a kuthoz vizet inni.

Mit sem gyanítva lebecsátja a vödört a kutba, de midőn annak kihuzásához fog, észre veszi, hogy oly teher van benne, mely egy vödör viznek súlyát nagyon is felülmulja.

Abban a hiszemben, hogy a vödör valamibe beléakadt, be néz a kutba, és nagy meglepetésére lát ott egy emberfőt.

Ezen körülményt a szerb paraszt a végtárgyaláson tanuként elmondva, így vallott eskü alatt.

„Midőn az emberfejet láttam a kutban, azt hittem, hogy ördög van ott, magam körül pillantottam, és egy árva lelket sem láttam azon a tájon. Sokáig tündöttem, végre is azt mondtam magamba, ha ördög, úgy is utánam jön, ha pedig ember, kimentem. Keresztet vetettem magamra és kihuztam

Döme, Gyorgyevits Milos dr., Stagsel Schmidt János (Hirsch Sebestyén és fia cég mellett). A közgyűlés (44 szavattal 16 ellenében) azt határozta, hogy a keramit-köveszet foganatosításával Hirsch Sebestyén és fia budapesti cég bizasék meg.

Miután Schwarcz Mihály ezen határozat ellen is bejelentette felebbezését, elnök az ülést fél 8 órakor bezárja.

HIREK.

— **A koronázási jubileum Nagybecskereken** felséges királyunk szeretett személyéhez méltó kegyelettel, lelkesedéssel és loyaltással fog megünnepeltetni, abban a sorrendben, a hogy a tanács azt már megelőzőleg megállapította. Az ünnepélyesség ma az esti órákban veszik kezdetüket a fáklyás-lampionos menettel, mely 9 órakor zenekarral bejárja a város élénkebb forgalmu pontjait, és így a városház elöl levonul a Hunyady-utczán a buzatérre, hol megkerülvén az ártézi-kutat, újra fölvonul a Hunyady-utczán és a megyeháza előtt foglal állást, hol három darabot játszik el a zenekar. Ezután a menet a városháza elé vonul és ott is három darabot ad elő a zenekar. Ezalatt, a már is zászlódiszbe öltözni kezdő város kivilágít és igyekszik megfelelő külsőségben is ünnepelni a magyar király megkoronáztatása huszonöt éves évfordulójának emlékezetét.

— **Évzáró ünnepély.** A nagybecskereki közs. főgymnázium gyakorló iskolája ma délelőtt tartotta meg évzáró ünnepélyét, mely a kedvezőtlen idő dacára igen szépen volt látogatva. Alig kell említenünk, hogy a gyakorló iskola tagjai csupa kitünő dolgot mutattak be. Plechl Béla alapos tanulmányról tanuskodó felolvasása, Muth Gáspár és Gutmann Ignác pompás szavallatai, a Francz testvérek és Ripka Imre kifogástalan zongorajátéka, Klein Sándor ügyes előadása a villamos vasutakról, Hoffenreich Sándor jeles hegedűjátéka, Babiczky Lajos kimerítő jelentése a gyakorló iskola működéséről, valamint az énekkar precíz dalai, egyaránt megérdemelték azon sürü tapsokat, melyek minden szám után felhangzottak. Az érdem első sorban Kis Sándor dr. és Herr Odön urakat, főgymnáziumunk két jeles tagját illeti, kik az idén is lan-

kadatlan buzgalommal és önzetlen fáradsággal törekedtek oda, hogy az ifjuság a hasznos tanulmányok mellett a szépet sem hanyagolja el.

— **Fényes esküvő.** Szombaton f. hó 4-én este 6 órakor vezette oltárhoz a r.-k. plébániatemplomban Jenvay Zoltán ittebei nagybirtokos városunk hölgykoszorujának egyik legbájosabb virágját, Demkó Pál dr. Nagybecskerek városa országgyűlési képviselőjének szeretetreméltó leányát, Margitot. Az esketési szertartást Schaeffer Antal pápai praelatus végezte fényes segédlettel, ki az esketés után a mátkapárhoz hosszabb beszédet intézett. Este Demkók vendégszerető házában fényes lakoma volt, mely a legjobb kedvben reggelig tartott. A fiatal pár tegnap Ittebére utazott. Az ég áldása kísérje a szerető szivek egyesülését.

— **A munkás-egylet** tegnap hirdetett ubiláris ünnepélye a kedvezőtlen idő miatt j. hó 11-ére (szombatra) halasztott.

— **Az összes üzletek egész napon zárva** lesznek holnap, szerdán, mint a koronázási évforduló napján és ezért figyelmeztetjük a közönséget, hogy még ma igyekezzék összes szükségleteiről gondoskodni, mert holnap, szerdán, semminemű üzletnek nem szabad nyitva maradnia. Így rendelte el ezt a városi tanács, a lehető leghelyesebben.

— **Koronázási ünnepély az izrael. iskolában.** Ó Felsége I. Ferencz József királyunk és Erzsébet királynénk Ó Felsége koronáztatásának 25 éves fordulója alkalmából a nagybecskereki izraelita iskolában június hó 8-án délelőtt fél 9 órakor ünnepély rendeztetik a következő műsorral: 1. Király Ének, éneki a tanuló ifjuság Lewin főkántor vezetése mellett. 2. Ünnepi beszéd, tartja Diamant Fülöp tanító. 3. Alkalmi szavallat. 4. Zár-ének a tanuló ifjuság és a templomi énekkar által Lewin főkántorral.

— **Halálozás.** Török Becséről írják lapunknak. Jankovits Milos gör. kel. esperes-plébános ma, június 6-án, tíz napi súlyos szenvedés után megszűnt élni. Halálának híre gyorsan terjedt el városunkban. Az áldott jószág ember elhunyt általános részvétet keltett. Mindenki, midőn a gázhirről értesült, ily szavakra fakadt: „Kár azért a jó emberért!” Mint lelkipásztor alá-

rendeltjei iránt kegyes és leereszkedő volt; a hivatalos érintkezésekben előzékenységet, embertársai irányában pedig szívéllyességet és ritka jóindulatot tanusított. Temetése holnap, június 7-én lesz. Vallás- és nemzetiségi különbség nélkül kísérjük a kedves halottat örök nyughelyére, hogy megadjuk a végtisztességet annak a férfinak, annak a papnak, ki mindnyájunk becsülését és szeretetét bírta. Aldott legyen emléke!

— **„A magyar nyelv Torontálban”** című cikkünkre vonatkozólag vettük a következő levelet: Tekintetes Szerkesztő ur! Becses lapjának 105-ik számában „A magyar nyelv Torontálban” című vezércikkében „Kalapács” ur vagy téves értesülés alapján, vagy más okból, a „hollandiai telepítő társulatot” németesítéssel vádolja és azt állítja, hogy az egész gazdaságban magyarul beszélő tiszt nincsen, sőt még a bérlőktől is előbb megkérdezték, tudnak-e magyarul? A „Zichyfalvi magyar társaskör” folyó évi június hó 2-án tartott választmányi gyűlésében egyhangulag azt határozta, hogy ezen, a valóságnak meg nem felelő állításokat, a mint tagjaink méltán el is várhatják — a nyilvánosság előtt czáfoljam meg. Méltóztassék tehát az igazság érdekében, becses lapjában tért adni a valódi tényállásnak, mely következő: A zichyfalvi magyar társaskör hat év előtt megalakulván, hollandiai társulat összes tisztviselői beiratkoztak rendes tagoknak; de nemcsak tagdíjaik befizetése által segítették elő a társaskör felvirágozását, hanem tisztviselőik egyike egy évig titkára és egy évig elnöke volt azon magyar társaskörünknek, a melynek köszönhető, hogy a jelen tanév zárvizsgái alkalmával a legszorgalmasabb magyarosodó tanulók között hatvan darab diszkötésű magyar jutalomkönyv lesz kiosztva s a mely társaskör a Zichyfalván felállítandó óvoda részére gyűjtő ívet bocsátott ki huszonöt forinttal kezdve meg az aláírásokat. Ezen ivre a hollandiai társulat gazdátja is ötven forintot irt alá. De nem csak azon tisztviselő bírja a magyar nyelvet, hanem a nagymargittai bérlő is, valamint a többi tisztviselő is tanulnak és beszélnek magyarul. Hogy pedig az igazgató éppen nem ellensége a magyarságnak, azt eléggé bebizonyította azzal is, hogy magyar leányt vett nőül, sőt gyermekei csakis magyarul beszélnek. Fogadja tek. Szerkesztő ur stb. Máyerling Károly, a zichyfalvi magyar társaskör elnöke. *

Ime, egészen szószerinti szövegében adtuk

nagy nehezen a vödört, nem volt ugyan bent az ördög, de ember sem volt, hanem egy svábfiu, a ki dideregve kimászott. Reáadtam a nálam volt szűrőmet, és miután végig hallgattam meg a vele történetek előadását, begyalogoltam vele a község házukhoz, lehetőleg akkor hat óra este. — Ott az előljárásság kihallgatta a szegény fiut, aztán kocsira ültette és Beodrara (illetőségi helyére) küldte.

Beodrán tüzetesen mondotta el a fiu a történeteket és azt, hogy a betyárok egyike — Sós Pali — a község csikósa volt.

Az előljárásság titokban megtudta, hogy Sós Pali távol van és intézkedett egyuttal, hogy a mint haza jön, elfogattassék, jelentést téve arról a főszolgabírónak.

A mint a vizsgálat során kiderült, a három betyár, mellékutakon minden községet meg és kikerülve, Ürményházára hajtatott, hogy ott tulajdonnak a rablott lovakon, de miután az nem sikerült, visszajöttek és már hajnalban Beodrán voltak. Itt Sós Pali leszállt, elment a méneshez, a másik két betyár pedig a Tiszán áthajtva Bácsmegyébe menekült.

Nesztét véve a beodrái előljárásság, hogy Sós Pali haza került, nyomban elfogatták

és a már akkor kint volt főszolgabíró a község házában vallatára vette őt.

Sós Pali, — midőn szemére vettetett ténykedése és töredelmes bevallásra szólítottott, — egész merészen azt felelte: „fusson ki mindkét szemem, ha én láttam a sváb fiut tegnap”.

Ekkor a főszolgabíró felkelt székéről és a mellékszobából behívta a szegény fiut.

Sós Pali, látva az élő fiut, kit ő joggal halottnak vélt, reszketni kezdett és keresztet vetve magára halk hangon mondotta: „igaz kérem mind, a mit szememre hánytak, de hát hogyan került ide a fiu?”

Statárium lévén kihirdetve a megyében a rablók, utonállók és gyujtogatók ellen, Sós Pali Becskerekre lett szállítva és összeült a rögtön ítélő bíróság.

Június 8-án koronáztatott meg Ó felsége szeretett királyunk és a kormány ez alkalmából felségkegyelmi tényt kívánt Ó Felsége által gyakoroltatni, leirt tehát minden megyéhez, meghagyván, hogy tegyenek jelentést, ha valamelyikük törvényszéke egy gonosztevőt halálra ítelt.

Torontálmegye alispánja, Hadzsics Lázár, rögtön jelentette az igazságügyi miniszter-

nek Sós Pali esetét, megjegyezvén, hogy az rögtönbiróságilag halálra lesz ítélve.

Az igazságügyi miniszter tudomásul véve az alispáni jelentést, megparancsolta, hogy a rögtönbirósági halálos ítéletről, — mielőtt az formaszzerűen ki lenne hirdetve, miután a kihirdetéstől számítva három óra múlva be kell következni a végrehajtásnak — öt távirati uton értesítsék.

A rögtönítélő bíróság befejezván szabályszerűen eljárását, meghozta június 8-án a halálos ítéletet és arról a minisztert táviratilag értesítette.

Június 9-én kelt távirat értelmében Ó Felsége kegyelem útján feloldotta a halálos ítéletet és miután 9-én a rögtönítélő bíróság Sós Pálnak azt formaszzerűen kihirdette, egyuttal felolvastatta a legmagasabb kegyelmet magában foglaló királyi rendeletet.

Sós, a ki melleleg mondva obsitos katona volt, — halálsápadtan — reszketve hallgatta végig az ítéletet és midőn a király megkegyelmezéséről szóló legmagasabb rendeletet hallotta, könyekre fakadt és térdre borulva mondott hálát az uralkodónak.

Hadfy Döme,

akkori főszolgabíró a török-becsei járásban.

a zichyfalvi társaskör elnökének a fölszólását és csak annak a végső passzusában foglalt tanácsadásokat, mint teljesen fölöslegest, hagytuk el. De midőn e nyilatkozatot a zichyfalvi társaskör mint erkölcsi testület iránti tekintetből megjelentettük, egyáltalán nem zárjuk el a „Torontál“-t kérdéses cikkünk beküldőjétől, ki a főntebb közölt nyilatkozatra megteheti szükségesnek vélt megjegyzéseit.

— Nagy vasúti katasztrófa történt a múlt hó 31-én Novska horvátországi vasúti állomáson. Jasenováczból azt táviratozzák, hogy egy személyvonat felhőszakadás következtében kisiklott s a vasut valamennyi kocsija összetört. Az utasok közül huszonhárom megsérült, közülök három nagyon súlyosan. A súlyosan sebesültek közt van Pelczel dr. szerajevói orvos, továbbá Gruicsics jaszenováci polgármester és egy katonatiszt.

Táviratok.

A koronázási jubileum ünnepélyei.

A király bevonulása.

Budapest, június 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) A koronázási évforduló tulajdonképpeni ünnepélyességei tegnap vették kezdetüket Ő Felségének a Királynak ünnepélyes, impozáns látványt nyújtó bevonulásával, melyről hasábos tudósítások sem képesek megfelelő képet adni.

A lobogó- és szőnyegdiszben uszó Budapest, diadal-kapuival, száználkülső tribünjeivel, közönségtől tarkálló ezernyi-ezer ablakaival, és az utcáin és téerein hömpölygő százazrekkel, világszép látványt nyújtott. Szinte félelmes volt a mozgalom az indóházakban, melyek közül a nyugati pályaudvar „induló oldala“ tegnap „érkezővé“ változott. De csak a királyváró publikum részére, a többi utazók az érkező oldalon indultak is, jöttek is.

Az induló-udvar még sohasem látott olyan tenger publikumot, mint a milyen ott délben összegyülekezett. De a pályaház is méltóan volt földiszítve. A nagy podgyászterem, mintha varázspálczával érintették volna meg, diszes fogadóteremmé alakult át. Délszaki növények gazdag csoportja körítette a szalont, a falak, a padló szőnyegekkel beborítva, a mennyezet kördiszítésével, ránkbaszedett nehéz fehér selyemszövettel bevonva, melynek vonalai a középben egy gombban futottak össze. Itt-ott a falakon történelmi képek, szemben a bejáráttal a király és királyné mellszobrai voltak láthatók fenyő növényzet közepett.

Hasoló módon a pénztári helyiség is gazdagon volt földiszítve. Falai vörös drapériával bevonva, a megyék czimerével, s itt is dus növényzet pompázott.

A perron, melyre csak a miniszterelnöki meghívóval lehetett belépni, ünnepélyes arcot öltött. Szőnyegekkel bevonva, arannyal szegélyezett piros bársony borítja a falakat. A falfelől oldalon foglalt állást a diszszázad, közepén tömörült a fényesen fényesebb diszmagyarba öltözött előkelőség,

jobb oldalt az ujságírók tribünje emelkedik.

Fél egykor már egymás után érkeztek a fogatok, melyek a bejárat előtt megállva az udvar hátsó részébe hajtottak. Gyönyörű látvány volt, a mint a szebbnél-szebb kocsik berobogtak s mindegyikből egy egy fényes diszmagyarba öltözött főúr vagy főpap szállott ki. A mennyre az egyes kocsikat le lehetett kapni, itt adjuk leírásukat:

Batthyány Lajos gr. fiúmei kormányzó egy csupa arannyal diszített kocsin jött, elől német kocsis, hátul egy német és egy magyar lakáj. Sokan mosolyogva jegyezték meg, hogy ez a kocsi a „dualizmust“ képviseli.

Dulánszky pécsi püspök érkezett utána egy négylovas diszkocsin. Igazi ősi magyar típusu kocsi. Elöl két fullajtár vezette a lovakat, hátul a bakon huszár állott.

Károlyi Lajos gróf kocsija vérpíros selyemmel volt kibélelve, a lovakat XIV. Lajos korabeli ruhába öltözött kocsis hajtott.

Igen érdekes volt Khuen-Héderváry horvát bán kocsija. A kocsis XIV. Lajos korabeli öltönyben, hátul a bakon két szolgáló horvát nemzeti öltözetben.

Pallavicini Ede örgróf fogatán az inasok olasz vadász-öltönybe voltak öltözve.

Bethlen András gróf földmivelési miniszter négyes fogaton érkezett, természetesen magyar diszben.

A mintegy ötven diszkocsi közül a legfestőibb látványt Fehér Ipoly panonhalmi főapáté nyújtotta. Utána a Domahidy ötos fogata, majd a Vaszary hercegprimás és a Császka érsek négyes fogatai.

Pontban fél három órakor érkezett be az Ő Felségét és kíséretét hozó vonat az indóházba.

Már a vonat megpillantásakor egetverő éljenzés áradt föl a perronról, mely a vonat beérkezésekor menydörgésszerűvé változott át. Ő Felsége, a király, ekkor már az ablaknál állott és kitünően nézett ki huszártábornoki egyenruhájában. Ragyogó arcuzal, látható igaz örömmel szalutált a minduntalan fölzúgó éljenzésre és gyorsan leugrott a szalonkocsiból.

Budapest, június 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Midőn Ő Felsége a perronra lépett és az éljenzaj lecsillapult, Szapáry Gyula gróf miniszterelnök lépett elő az előkelőségek csoportjából és üdvözölte a királyt, kit e napon a nemzet üdvökivánsága fogad Magyarországot földjén.

Ő Felsége a király rendkívül szívesleg meleg válasz után kezét fogott Szapáry gróffal, valamint Ráth Károly főpolgármesterrel, majd a közelében álló Tisza Kálmánt, Wekerle Sándort, Vaszary Kolos hercegprimást és Héderváry-Khuen horvát bánt megszólítással tüntette ki. Erre megsemmisítette a diszszázadot és a káprázató látványt nyújtó diszruhás méltóságok sorfala közt — melyben Nikolics Fédor báró, Rónay Jenő főispán, Rónay János, Pap Géza is ott voltak a torontáliak részéről — szakadatlan éljenzés közben szállott diszkocsijára. A fogaton Szapáry Gyula gróf foglalt Ő Felsége balján helyet.

A mint a menet megindult, megdördültek a Geilert-hegy és a Dunán horgonyzó mo-

nitorok ágyui, és amint a folyton tova és tova zúgó éljenzaj jelzé a király menetét, egy félmilliónál nagyobb tömeg éljenzé és fogadá üdvölgásaival a királyt az egész uton, melyek hosszában Budapesten közös hadsegbeli- és huszárcsapatok, Budán pedig honvédség, és a honvédelmi miniszterium előtt a Ludovika akadémia honvédnövendékei állottak spalirt. Megragadó látványt nyújtottak a tribünök nagyobbára elegáns hölgyközönségeikkel.

Ő Felsége a király folyton mosolyogva köszöntgetett a lelkesült népnek, és láthatólag ő is nagyon meg volt lepetve, midőn a fölharsanó, tomboló éljenzésre odafigyelve észrevette a disz-lovasbandériumot, mely olyan fejedelmi látványt nyújtott, minőt csak a magyar diszvisélet pazar pompája képes produkálni az egész világon.

Budapest, június 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Budán a királyi menethez csatlakozott Frigyes, Károly-Lajos, Albrecht és József főherczegek; utóbbi a két fiával.

A királyi várak előtt Ő Felsége megsemmisítette a Károlyi István gróf vezérlete alatt festői rendben sorakozott lovasbandériumot, fogadta daliás tisztelgésüket és a királyi palotába vonult. A közben megindult eső egy embert se térített vissza utjából és a midőn a király a várakba vonult, ezernyi ezer ajakról döngött fel a „Szózat“ főséges dallama, melynek hangjánál kezdett a közönség szétoszlani.

A nemzeti színház esti diszelőadásán Ő Felsége a király: magyar honvédezedesi egyenruhában jelent meg. Midőn Ő Felsége az udvari páholyba lépett, a közönség fölemelkedett ültéből és minden szertartást félretéve, ujongó lelkesedéssel üdvözölte a királyt, kinek kíséretében Mária-Therézia és Dorottya főherczegnök, valamint Károly Lajos, Ferencz-Ferdinánd, és Frigyes főherczegek is megjelentek. A Várady Antal alkalmi darabja meglehetősen unalmas volt, de a király egész végig megvárta az előadást.

A színház előtt a szakadó esőben ezrekre menő közönség várakozott és midőn Ő Felsége a főajtón az utcára lépett, egetverő éljenzéssel üdvözölte őt.

Végül újra fölhangozott a „Szózat“ és a közönség szétoszlott.

Az eső miatt a fáklás menet elmaradt.

Budapest, június 7. (A „Torontál“ eredeti távirata.) Ő Felsége a király ma reggel 9 órakor a vérmézőn szemlét tartott az összes Budapesten állomásozó katonaság fölött. A király tábornoki ruhában lovon jött. Kíséretében voltak (udvari kocsikon) Mária-Therézia, Klotild, Koburg-Lujza főherczegnök és a kis László főherczeg, József főherczeg fia. Közvetlenül a király után vágtatott kétszáz fényes egyenruhájú lovastiszt, mely feledhetlenül festői látványt nyújtott.

A király a csapatok elléptetése előtt a főherczegnökkel társalgott. A kis László főherczegtől magyarul kérdé: Atyád mit csinál, egészséges?

Erre következett a defillirozás, mely után a király a katonákat rendkívül megdicsérte.

A szemlét roppant tömeg nézte végig és a királyt úgy jövelekor, mint távozása alkalmával, valóságos entuziázmussal éljenezte, a míg csak felséges alakja látszott...

A koronázási palotahölgyek és a királyné.

Budapest, június 7. (A „Torontál” eredeti távirata.) Erzsébet magyar királynénak, ama palotahölgyei, kik a koronázáskor környezetében voltak, özv. Andrássy Gyula grófnéval az élükön, emlékiratot küldtek. Valamennyien özvegyek már. Ó Felsége a királyné nagy örömmel fogadta őket, és Andrássy Gyulánét ebédre hívatta magához.

Mária Theresia kocsija által elgázolt leánya.

Budapest, június 7. (A „Torontál” eredeti távirata.) Mária Theresia főhercegnő kocsija tegnap este, a mint a vácsi-körutról az Arany János-utczába fordult be, elgázolt egy Szedlák Mariska nevezetű kis leányt. A főhercegnő azonnal kiszállott a kocsiból, majd egy arra jövő katonasíjártó megnyugtatta, hogy nincsen komolyabb baj. — Mária Theresia főhercegnő ma elment a gyermek szüleinek óriás-utczai pinczelakásába, és a kis leányt egy óra hosszáig ápolta, vizes ruhával borogatta, majd megígérte, hogy vizsgájára új ruhát csináltat neki. A leánya atyja lakatoslegény. Midőn a főhercegnő a pinczelakást elhagyta, az összecsendült közönség lelkesen megéljenezte.

Kállay Béni jubileuma.

Budapest, június 7. (A „Torontál” ered. távirata.) A király igen kegyes hangon tartott táviratot küldött a brucki táborból Kállay Béni közös pénzügyminiszterhez, — ki most ünneplé tiz éves miniszterségének jubileumát — hálás elismeréssel szólva tiz évi miniszteri működéséről.

A román trónörökös lemondása.

Budapest, június 7. (A „Torontál” eredeti távirata.) Bukaresti jelentések szerint Ferdinand román trónörökös házassága után lemond trónöröklési jogáról.

Véres harc honvédek és rendőrök között.

Budapest, június 7. (A „Torontál” eredeti távirata.) Fiumében tegnap este véres harc volt részeg honvédek és rendőrök között. Hat honvéd, és öt rendőr megsebesült.

Közgazdaság.

A budapesti gabnatőzsdéről.

Budapest, június 7. (A „Torontál” eredeti távirata.) Buzakinálat és vételkedv jó. 25.000 métermázsza forgalom. Az áruk változatlanul.

Határidőüzlet:

Buza máj. — jun. 8.68 — 70.
Buza ősze 8.17 — 8.19.
Tengeri máj. — jun. 5.94 — 96.
Tengeri jul. — aug. 5.01 — 5.03.
Zab tavaszra 5.43 — 45.
Zab ősze 5.46 — 48.
Káp. repce 11.60 — 11.70.
Időjárás: esős.

REGÉNY-CSARNOK.

I r é n .

Regény.

— A „Torontál” számára írta: —
Scossa Dezső.

(40-ik folytatás.)

— Ohó! — monologizált, — nem úgy szép Irén! Kegyed a házasság révébe akart vezérelni és mindjárt megváltónak is felhasználni. De engem kifeledek a számitásból, pedig hát tulajdonképpen én lennék itt az Akhilles sarka.

Pár napig gondolkozott, hogy mitevő legyen, aztán csomagoltatott és utra készült. Mit keressen itt tovább? Bolondos gondolata támadt. Ugy fog tenni, mintha menyasszonya után utazna el. Sőt Iréntől is megkérdezte majd, hogy mit izen pártfogoltjainak? És a míg bámolni fogják jellemét és ágiója emelkedni fog, — ezalatt szépen túl lesz a magyar határon, állomást tart Bécsben, onnét utját Párisba veszi, bejárja a fürdőket, újabb viszonyokat köt, kalandokat hajhász, — szóval mulat és feled.

És a míg ily gondolatok között megtömtte bőröndjeit, egy-egy percze megpihent, apró tárgyai közül válogatva, a melyekből egyet-egyét félredobott, másokat pedig nagy gonddal helyezett el.

Azután csengetett, számláját kérte és másnap reggelre kocsit rendelt. A pinczér nagy szemeket meresztett, asztalán a roppant összeget látva.

Mikor aztán elkészült, elindult a kioszk felé. Még egyszer akart körülnézni az elegáns világ találkozásán s bucsut akart venni a kerek akácoktól, a miniature vas asztalkáktól, szóval mindentől, a mi csak e helyen emlékezetes volt előtte. Ki tudja, fogja-e ezt a helyet valaha látni?

Kora reggel kopogtak ajtaján. Mély, egészséges álomból ébredt. Megnézte óráját. Hetet mutatott az. Ekkorra rendelte a kocsit. Gyorsan öltözött s azután ajtót nyitott, hogy a holmit lehordják.

Észre sem vette, hogy a ki belépett, nem a pinczér volt.

— Bocsánat, Holló Zoltán urat keresem! — szól a belépő.

Megfordult s kissé furán érezte magát, a mint egy titkos rendőrt pillantott meg.

— Mit akar! — förmedt rá.

— E végzést kell kézbesítenem, — mondá az — sziveskedjék felöltözni s a rendőrséghez követni.

— Én?

Elvette az iratot s szemei szikráztak, mi alatt elolvasta azt. A düh előntötte. Nem értette, hogy mi az, csak azt látta, hogy elutasításában akadályozzák. Ez végleg elvette türelmét.

A rendőrtiszt a törvényt emlegette s önmérsékletre intette.

— Hah! törvény? Mi? — Ilyen szemtelenség, engem mint valami gonosztevőt, minden ok nélkül meglegni! Hát ki vagyok én s ki ön, hogy ilyenkor át meri lépni küszöbömöt? Takarodjék ki, ... azonnal, vagy ...

Botját kereste, el is feledkezve róla, hogy azt már elpakolta.

— Uram, kívül még két emberem áll. Ne kényszerítsen, hogy azok segélyét igénybe vegyem. Nekem a parancsot teljesítenem kell. Ujra felszólítom hát, hogy öltözködjék és kövessen.

Holló Zoltán belátta, hogy itt nem tanácsos ellentállni. Felöltözött tehát, felindulásában zihálva. Végre elkészült és csengetett. A bámulva elősiető pinczérének parancsot adott, hogy holmiját lehordják, mert azonnal vissza fog térni s a másik vonattal utazik. Azután szitkozódva és fenyegetve rohant le a lépcsőn, emlegetve az elégtételt, a mit ez inzultusért kérni fog.

A hotel előtt koci állt. Bele ültek. Még látta, hogy a korai reggel első fecskéi, a tejes asszonyok báméskodva fordulnak felé, látta, hogy egy pár ablak megnyilik, borzas

fők és törölő ruhák jelennek meg, de aztán az egyik rendőr a bakra ugrott s a koci elvágtatott.

Azt, a ki vele benn ült a kocsiban, szóra sem méltatta. A legfurcsább gondolatok villámként cikáztak át agyán. Valami tévedésnek kellett lenni a dologban s előre örvendett az elégtételnek, a mit kapni fog.

Azután hirtelen kebléhez kapott. Ott érezte a pénzt és elmosolyodott. Világossá lett előtte, hogy a pinczérnek kellett valami konfuziót csinálnia. Hiszen az bámulta meg a pénzt, a mit nála látott. Ökleit összeszorítá és arra gondolt, hogyan fogja felpofozni azt a nyomorultat, a ki ő benne talán valami csalót sejtett.

Igazolása akkor is csak egy szavába került. Gabonát adott el, birtokára vett fél kölcsönt. Ki merne abban kételkedni? És büszkén tekintet a rendőrrre, mialatt kényelmesen kinyújtózott.

A rendőrségi palotába érve más gondolatai keletkeztek. A komor falak, a fullasztó levegő, a csapdaszerű berendezés, a hivatalos csend és nyugalom, az örök serege, az a semmibe vevés, a melylyel vele bántak, kissé megszeppenté.

A hivatal szobában, a hová vezették, csupán egy ember ült, író asztala fölé görnyedve, a ki figyelmet sem vetett türelmetlenségére.

Csaknem két óra telt el így, míg végre egy rendőr jelent meg s folyosókon és szobákon keresztül kalauzolva őt, egy fiatal hivatalnok elé vezette a ki tudtára adta, hogy ki fogja hallgatni és udvariasan helylyel kínálta meg.

— Kénytelenek voltunk önt megidézni, minthogy feljelentés tétetett ellene, — mondá.

— Ellenem és miért, ha szabad kérdeznem?

— A feljelentés szerint ön álnév alatt lakik a fővárosban, czimeket bitorol, a melyek jogosan meg nem illetik s bizonyos helyről nagy pénzösszegeket kap, állítólag titkos czélokra.

— Én álnév alatt lappangok? Én titkos egyletekkel paktálok? Hahaha! Hiszen ez örülség uram. Erre nincs mit felelnem.

— Bocsánat. Vallomását kötelességem jegyzőkönyvbe venni, sziveskedjék igazolását és okmányait előadni.

Holló Zoltán úgy hitte, hogy most már neki joga van gorombáskodni és nem is vonakodott megtenni azt.

— Azt hiszi ön, cseléd vagyok vagy vándorló legény, a kik igazolványaikat magukkal hordják?

A rendőrtisztviselő elkezdte kérdezni születése idejét és helyét, nevét s egyéb körülményeit, szóközben az iratokba tekintett, a melyek mellette heverték.

— Hivatkozhatik tanukra, a kik személyazonosságát igazolhatják?

Holló Zoltán, mintha csak hirtelen világosság szállná meg, néhány előkelő állású ismerősére hivatkozott, köztük Oslányi Kornél báró képviselőre és nejeire is. Azután büszkén nézett a tisztviselőre.

— Bocsánat! — mondá az felkelve helyéről, — a míg a hivatkozottaktól információkat szerezhetek, kénytelen vagyok türelemre kérni.

A szomszédos ajtón át távozott, Holló Zoltán magára hagyva, a ki hanyagul veté magát a dívánra s boszankodva vette észre, hogy szivartárczáját sietségében elhagyta.

A szomszéd szobából halk beszélgetés hallatszott. Veress Domonkos hangját vélte hallani s világos volt, hogy a bárónő nevére emlegették.

Pillanatra úgy hitte, nem csalódik, ha az egész affaire szerzőjeként riválisát, a fiatal ügyvédet kell tekintenie. No bizony, annak haragját megsorbithatná a kijelentéssel, hogy Dorinda kezéről lemond a részére, de a mellett feltette magában, hogy a ficzkót megtanítja emberségre.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Brájjer Lajos.
Főmunkatárs: Jurkovics Aladár.

H i r d e t é s e k.

A Torontáli helyi érdekű vasutak

részvénytársaság

M É R L E G E

az 1891-iki évről.

Zármérleg-számla.

Vagyon.		Teher.	
Pénztári készlet	141 18	Törzsrészvénytőke	1052200 —
Törzsrészvényesek tartozása	11791 85	Elsőbbségi részvénytőke	2084000 —
Gyümölcsözőleg elhelyezett tőkék	51835 77	Biztosítékok	50621 44
Építési számla	3236356 27	Tartalékalap	7676 26
Ingatlanok	71380 68	Nyugdíjalap	2000 —
Központi leltár	3236 35	Elsőbbségi részvények törlesztési számlája	15000 —
Adósok	82360 34	Hitelezők	169482 14
		Mult évi nyereség elővitel	4587.56
		Folyó évi nyereség	71535.04
	3457102 44		76122 60
			3457102 44

Nyereség- és veszteség-számla.

Tartozik.		Követel.	
Általános igazgatási költségek	8909 54	Mult évi nyereség elővitel	4587 56
Pályafelügyelet és fentartás	37561 04	Szállítási bevételek	190966 12
Forgalmi és kereskedelmi szolgálat	44396 39	Különféle bevételek	11771 54
Vonatmozgósítás és járműfentartás	32101 16		
Különféle nem üzleti kiadások	8175 03		
Az üzletkezelő vasutaknak 1890. évre utólagos térítmény	59 46		
Nyeremény egyenleg	76122 60		
	207325 22		207325 22

Nagy-Becskereken, 1891. évi december 31-én.

Zsiros Mihály s. k.,
könyvvezető.

Torontáli helyi érdekű vasutak részvénytársaság igazgatósága:

Rónay Jenő s. k. Daniel László s. k. Poroszkay Béla s. k. Csávósy Béla s. k. Dániel Ernő s. k.
Gróf Csekonics Endre s. k. Gróf Karácsonyi Jenő s. k. Báró Nikolics Feodor s. k. Ifj. Daniel Pál s. k.
Gyertyánffy János s. k. Enyedy Károly s. k.

Jelen zármérleget, nyereség- és veszteség-számlát az összes fő- és mellékkönyvekkel tételről-tételre összehasonlítottuk, azt helyesnek és a könyvekkel összhangzásban levőnek találtuk.

A felügyelő bizottság:

Steinitzer Géza s. k. Csávósy Ignác s. k. Talapkovits Vazul s. k.

(259 - 1.1)

(Utánnymomat nem díjaztatik.)

Nyomatott a kiadó Pleitz Fer. Pálnál Nagybecskereken.